

Narodila jsem se v Podkrkonoší v jedné malebné vesničce jménem Nedaříž.

Tam jsem na statku společně se dvěma sestrami a neslyšícími rodiči prožila krásné dětství. Život mě naučil, že je spousta starostí, ale i radosti.

Vyučila jsem se dámskou krejčovou a poté pracovala na šití volantů, kde jsem poznala svého „prince“. Přestěhovala jsem se k němu a změnila zaměstnání.

Po nějaké době jsem začala mít problémy se zrakem, viděla jsem černé flíčky.

Oční lékařka mi řekla, že to nic není, ať si koupím vitamín B a ono to zmizí.

Ale nezmizelo... Po dvou letech se to zhoršilo, navštívila jsem jinou lékařku, které vděčím za vše. Ihned mě poslala do Hradce Králové, kde po dlouhém vyšetřování, ke kterému patří magnetická rezonance a odběr mozkomíšního moku, zazněl rozsudek: diagnóza RS! Netušila jsem, co to znamená a hlavně, co mě čeká. Plakala jsem dlouho. Nevěděla jsem, jak to říct mým úžasným rodičům, kteří to nechápou dodnes, a mé skvělé babičce, které také vděčím za mnohé. Nakonec ale zvítězila touha po životě a bude vyhrávat dál!

Dlouho jsem žila s tím, že nebudu moct mít děti, ale po několika letech léčení vysvitla naděje. Dodnes mi zní v uších slova: „Smíte mít děti.“ Byla jsem rozhodnutá podstoupit všechna rizika. S manželem jsme koupili starší domeček a začali ho rekonstruovat v mém třetím měsíci těhotenství s prvorozenou dcerkou. Bylo to těžké finančně, psychicky i fyzicky, ale zvládla jsem to. Po třech letech jsem přivedla na svět druhou dcerku. Neskutečné se stalo skutečným. Každá žena ví, jaký je to zázrak, přivést na svět dítě.

Má nemoc ale sílila, potýkala jsem se s neskutečnými bolestmi hlavy, nervozitou a spoustou problémů, které k RS patří. Už jsem na všechno kolem domácnosti, dětí a zahrady nestačila. Nastaly dohady, které nebraly konce a jednou přešly až do domácího násilí. A to byla poslední tečka pohádky. Nemohla jsem dopustit, aby mé úžasné dcerky vyrůstaly v takovém prostředí. Utekla jsem tedy i s dcerkami ke svým rodičům do Nedaříže. Pracuji v jedné chráněné dílničce a každý den najezdím spoustu kilometrů, aby mé dcerky dochodily školní docházku a školku v místě, kde jsme bydleli. Nemám sílu je odtrhnout ze známého prostředí. Bála jsem se mnoha věcí a bojím se dodnes. To ale není důvod nebojovat! I když mám úžasné rodiče, sním o tom, že se opět osamostatním a najdu pro sebe a mé dcerky nové bydlení, abychom začaly znovu.

Věřím, že život je cesta, dojdeme tedy, co nejdál to půjde. Všem přeji z celého srdce štěstí a prosím – nevzdávejte to!